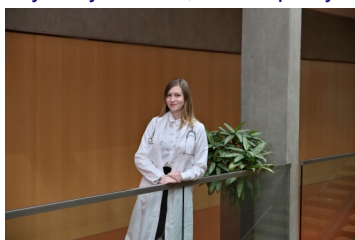

Lenka Vojtěšková

Sportovní medicína je pořád na okraji zájmu

Lenka Vojtěšková studuje čtvrtým rokem na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Hradci Králové (LFHK UK). Její otec byl dlouhá léta fotbalovým trenérem, matka pracuje jako zdravotní sestra. Třidvacetiletá Lenka se proto rozhodla skloubit obě zmíněné profese a věnovat se kardiologii ve sportovní medicíně. „Tento obor je stále stranou zájmu veřejnosti. Přitom pokud by mladí sportovci povinně absolvovali preventivní vyšetření, předešlo by se spoustě zbytečných úmrtí,“ líčí a zprávy ze sportovních rubrik jí dávají, žel, za pravdu.

Medička pochází z Bořetic, malé vinařské vesničky na jižní Moravě, která proslula založením recesistické republiky Kraví hora. Lenka je odmalička nadšená folkloristka. Svůj první kroj oblékla už v pěti letech a dodnes se účastní tamních třídních průvodů: „Začínají vždy první srpnovou neděli po svaté Anně, které je zasvěcen náš kostel. První den chodí svobodné slečny v barevných brokáttech, v pondělí v černých sukních symbolizujících blížící se svatbu a poslední den pak v bílých za doprovodu stárka, což je starší ženatý muž.“

Sportovkyně a prezidentka

Jako dcera trenéra a vnučka aktivního člena Sokola měla ke sportu odjakživa blízko, v dětství dokonce hrála fotbal. Skončila s ním, až když jí zjistili nedomykavost srdeční chlopně. Lékařkou chtěla být díky mamince zdravotnici už dávno, ale nově ji začalo fascinovat právě lidské srdce. V sextě na gymnáziu, kam dojížděla do sousedních Velkých Pavlovic, ji napadlo propojit oba své přirozené zájmy – tedy medicínu se sportem.

„Fyzika, chemie a biologie mě vždy bavily. Přijímací zkoušky na medicínu byly těžké, ale zpětně bych řekla, že hlavně psychicky. Byl to totiž krok do neznáma bez možnosti opravy,“ vzpomíná. Dostala se do Hradce Králové, kam ji to lákalo už od návštěvy studentského veletrhu Gaudeamus. „Přišlo mi, že tu musejí být fajn lidé, kteří si na nic nehrají,“ říká. Vedle vstřícných profesorů a jejich osobního přístupu na ni zapůsobila též atmosféra středně velkého města dobrého pro žití. Přesun z malé obce na vysokoškolskou kolej tak nebyl náročný.

Hned v prvním ročníku studia Lenku nadchla organizace IFMSA (Mezinárodní federace asociací studentů medicíny), jejíž hradecká pobočka uspořádala pro nově příchozí studenty seznamovací kurz. „Se spolužáky jsme se začali o chod spolku zajímat, chtěli jsme s jeho členy trávit víc času,“ zmiňuje prvotní důvody, proč se v této instituci rozhodla angažovat. Vystřídala zde různé pozice, nyní už je prezidentkou pobočky.

„Snažíme se, aby studenti dostávali vedle studia něco navíc. Organizujeme pro ně přednášky a kurzy. Mohou se zdokonalit v chirurgickém šití, rozjeli jsme ultrasonografii... Zprostředkováváme stáže v cizině, spolupracujeme se spolkem zaměřeným na prevenci domácího násilí. Angažujeme se ve světovém dni zdraví či diabetu, provozujeme ‚nemocnici pro medvídky‘, s nimiž chodíme do škol, a zbavujeme tak děti strachu z vyšetření a podobně. Pořádáme týden boje proti AIDS a organizujeme sexuální výchovu pro pokročilé, určenou ponejvíce pro žáky devátých tříd a prvních ročníků středních škol,“ vyjmenovává různorodé aktivity.

Umění plánovat... a stíhat

Práce v IFMSA jí dle vlastních slov zabírá několik hodin denně, ale skloubit ji se školou není takový problém. „Pobaví mě, když někdo tvrdí, jak je studium medicíny náročné a že ani není možné najít si i nějaký čas pro sebe. Důležité je

přece umět si naplánovat čas a sestavit žebříček priorit,“ upozorňuje čínorodá Lenka s tím, že se sama snaží každý předmět zvládnout rychle, a mít co nejdéle prázdniny. Většinou se proto hlásí na první termíny zkoušek.

„Chci pochopit koncept a udělat si o dané problematice co největší přehled,“ naznačuje svou učební metodu, současně připouští, že opakování učiva je sice náročné, avšak pro budoucí lékaře nezbytné. „Často slyším názory, že je to zbytečné, spoustu informací ve své aprobaci nevyužijeme a ty pro nás podstatné ať se doučíme za pochodu. S tím nesouhlasím. Cpeme do sebe obrovské kvantum informací a velká část z nich nám samozřejmě vypadne, nicméně bez donucení bychom se je nikdy dobrovolně neučili a mnohem hůře by se nám bez tohoto základu vstupovalo do praxe. Někde v podvědomí poznatky zůstanou, a až se s nimi u pacientů v ordinaci setkáme, naskočí nám,“ věří studentka v nutný dril.

S blížícím se koncem studia i na ni doléhá zodpovědnost, kterou profese lékaře nese. I proto si plánuje stáž na místní pohotovosti. Láká ji adrenalin, pestrost. „Každý den se setkáváte s novými lidmi, jdete domů a nemusíte na ně myslet, už jste jim pomohla. Zdokonalujete se v řešení běžných případů, k nimž se při studiu nedostaneme. Pedagogové se nás totiž snaží naučit co nejvíc a ukazují nám hlavně to, co se jen tak nevidí. Je to samozřejmě důležité, ale neodpovídá to průměrnému vzorku pacientů,“ míní agilní čtvřačka.

Profesní sebejistota a schopnost rychle a co možná nejlépe reagovat se pojí s praxí, které se medicí teprve učí. Lenka shrnuje: „Ve škole nás učí zachovat si před pacientem chladnou hlavu: hlavně mu neříkat, že něco děláme poprvé. Pokud si ovšem nejsme jisti, je potřeba se vzdálit a požádat o radu zkušenější. Pokora otvírá dveře – k vědění, pacientům i kolegům.“

Lenka Vojtěšková

Z Gymnázia Velké Pavlovice zamířila na Lékařskou fakultu UK v Hradci Králové, kde nyní čtvrtým rokem studuje všeobecné lékařství. V budoucnu plánuje atestaci v kardiologii ve sportovní medicíně. Je prezidentkou lokální pobočky IFMSA, kde s kolegy organizuje vzdělávací programy pro studenty i veřejnost.

Text: Jitka Jiříčková • Foto: Petr Voda